
öt vers

VASS ÉVA

TAVASZ

az első rügy már
szétrobbant
párnánk
virágos mintáján
lépkegy csak
lábadnál
fodrosak az álmok
feleszmélésben
kisimul a száluk
lépkegy csak
a fűszálrobajban
pattanj szét
harsányan
mint a tavasz
zöld forradalom
idején

JANUÁR 4. — A MÁSODIK ZUHANÁS NAPJA

ienyelem a teliholdat
hasamig szalad
(nyár óta ez a
második zuhanás)

óramba töröd a percet
torkomban
szavaim harapod
felrúgom
a talpalattnyi csendet
kongása térdemig dagad

lenyelem a teliholdat
hasamig szalad
szétnyírom a mozivásznat
boruljon rád
hollywood összes színésznője
kivágom az álmos fákat
nem dőlsz már nekik
helyettük álmodhatsz
(rólam is)

verseimben kék-zöld örület
hátamon az évszakváltás
nyitott hőmérői
félíg átlátszó üvegfal mögött
mérem
hallgatásod időtartamát

JANUAR 25. — A KETTÉTÖRÉS NAPJA

harmadszor zuhant
kékköves kristályod
elkaptam
elégtem
fekete vagyok

negyedik ütésre
kihulltam magamból
szemedben megálltak
álomperceim

feltört medrükben
zuhognak folyóim
két éve eljátszott
habjuk alatt

s míg füstöt rajzolsz
a lépcsők fölé
nagy nehéz követ
gurítok magamba

HÁZUNK

házunk

gyufából összerakva
asztalunkon
nem tudtad
hogy lakója lehetsz
azt mondtad
rakjuk vissza
két külön dobozba
csomagoljuk
álmainkat

házunk

két külön dobozba
csomagolva
kezemben maradt
foszforos izzása

felgyűjtöm magamban

UTOIRAT

most
hogy kigurultak
hátamból a hangok
bordáimnak
szólásszabadságot
adhatok

csak szorítsd
magadhoz
a visszatérés álmát
(engem hagyjál ki
abroncsaiból)

most
hogy lábamhoz
tapadtak
a mozgásjátékok
szétnyílt kaszálókön
keresem világom

csak szorítsd
magadhoz
nyugodt hullámmzásod
(engem hagyjál ki
nedves morajából)